

104540

PRIDIGA

o priložnosti

blagoslovitve temeljnega kamena

za novo farno cerkev v Čadramu.

Govorili

premilostljivi knezoškof lavantinski

Dr. Mihael Napotnik

na praznik obletnice cerkv. posvečenja

dne 20. oktobra 1895.

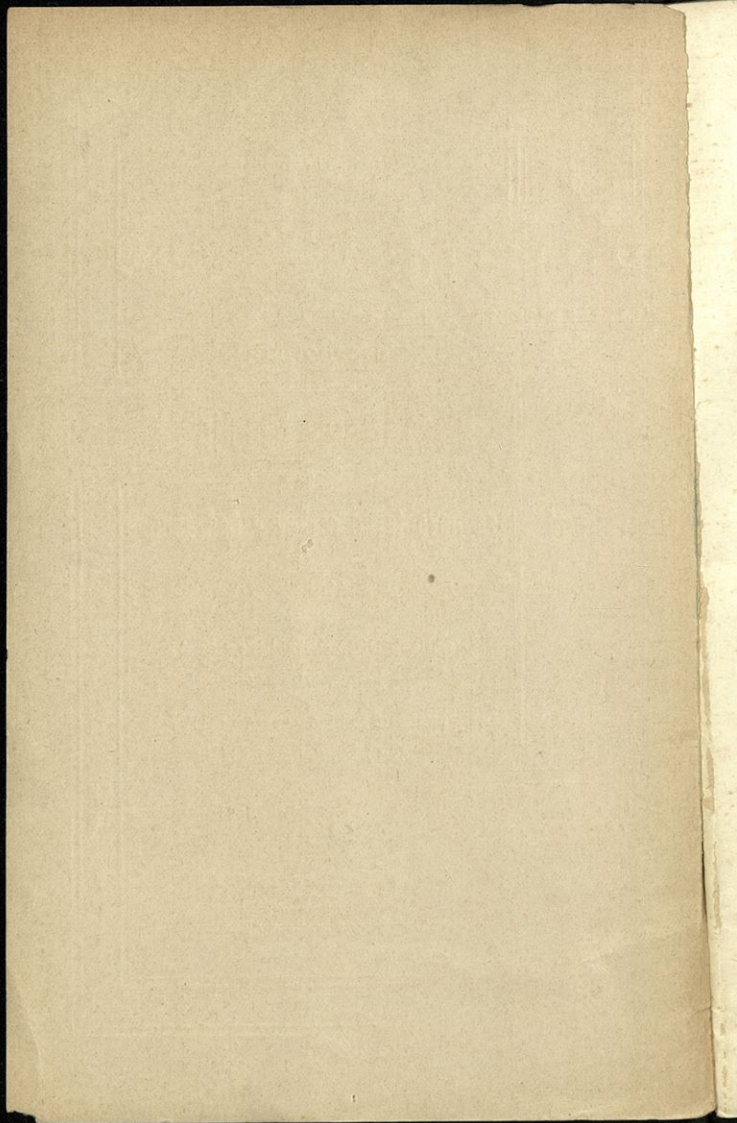
L

V Mariboru, 1896.

Založil pisatelj.

Natisnila tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

PRIDIGA

o priložnosti

blagoslovitve temeljnega kamena

za novo farno cerkev v Čadramu.

Govorili

premil. knezoškof lavantinski

Dr. Mihael Napotnik

na praznik obletnice cerkvenega posvečenja

dne 20. oktobra 1895.

V MARIBORU, 1896.

Založil pisatelj. — Natisnila tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

104540

104540

M 1190 / 1950

Bratje, ali ne veste, da ste tempelj božji, in da Duh božji v vas prebiva? Če pa kdo oskruni tempelj božji, vkončal ga bode Bog. Zakaj tempelj božji, ki ste vi, je svet.

(I. Kor. 3, 16. 17).

Preljubi v Gospodu!

Nrav vesel in pomenljiv praznik slavimo danes; praznujemo namreč obletnico posvetitve stolne cerkve in vseh drugih cerkvá po naši lepi lavantinski škofiji. Kaj krasen in prazniku primeren evangelj beremo danes, evangelj, v katerem nam pripoveduje sv. evangelist Lukež, kako živo je želel nadcestninar Cahej, videti ljubega Jezusa, ga gledati od obličja do obličja. Edina ta misel je navdajala in napolnjevala blagega moža. Le enkrat videti milega Jezusa, le enkrat pogledati v njegov sveti obraz, ta srčna želja mu je nasvetovala, da je storil nekaj za moža nenavadnega. Ker vsled svoje majhne postave med obilo množico ni mogel Jezusa videti, popustil je ljudstvo, zapustil je hrušč in trušč, pa je hitel naprej ter je splezal na drevo, mimo katerega je hotel Jezus potovati. Z drevesa je Cahej skrbno opazoval, kedaj dospeje Jezus. Ni se ganil ne na levo in ne na desno, marveč nepremično je imel svoje oči uprte na stran, od katere bo prišel božji Vzveličar.

Če ga sedaj spregleda, kedaj ga hoče zopet videti? Pač nikoli več, saj morebiti ne potuje nikdar več po tej poti. O prevažni, sveti trenotek!

Jezus je prišel do drevesa in ni hitel mimo, kakor je pričakoval Cahej. Ne, Jezus ni šel urno mimo, še postal je pri drevesu, in o sreča neizmerna, ozrl se je celo na drevo, pa je ljubeznivo pogledal s svojim božjim okom Caheja in ga je ogovoril. O veselje, o rajska radost, od Jezusa biti pogledan in tudi ogovorjen. Pač mnogokdo izmed množice si je želel to srečo, pa zastonj. Le Cahej, ki je ves koprnel in hrepenel po Jezusu, le on je vkusil to blaženost. Ko ga je Jezus zagledal, mu je rekel: Cahej, nagloma stopi dolu! Zakaj danes moram Jaz v tvoji hiši ostati. In nemudno je stopil dolu, pa je vesel sprejel Gospoda. In ves zavzet ter poln najslajše radosti je pristopil h Gospodu, rekoč: Glej, polovico svojega premoženja dam ubogim in ako sem koga prevaril, mu povrnem čveterno. Jezus pa mu odvrne: Danes je prišlo vzveličanje tej hiši, ker je tudi ta sin Abrahamov. Zakaj sin človekov je prišel iskat in vzveličat, kar se je izgubilo. (Luk. 19, 1—10).

Kako je vse to danes globokega pomena za to duhovnijo. Vesel je sploh današnji praznik, ki se tudi Cahejeva nedelja imenuje, pa čisto posebej radosten in pomemben je za Vašo faro, predragi mi Čadramčani! Zbrali smo se namreč v Gospodu k izredni in redki slovesnosti. Vaš velečastiti in zaslužni gospod župnik si že več let prizadevajo, da bi Vam postavili prostornejšo in lepšo cerkev od sedanje tesne in nizke farne cerkve. Kakor Caheja navdaje tudi Vašega zvedenega in gorečega dušnega pastirja ena edina želja, priskrbeti božjemu Vzveličarju dostojno prebivališče v Vaši sredi. Vsemogočni in vsedobri Bog je doslej vidno podpiral in blagoslovil to hvalevredno podvzetje. Zakaj na prav primernem in ugodnem stavišču je fundament ali temelj za novo farno cerkev že izkopan, in danes smo med svetimi obredi blagoslovili vogeljnik in smo ga vložili v zidje nove hiše božje, ki bode poleg krasne cerkve sv. Barbare drugo

svetišče v tej župniji, vredno vsega pozora, ogleda in priznanja.

Prav, da smo danes blagoslovili ves prostor, na katerem se bode zidal novi hram božji. In dobro ste storili tudi Vi, da ste šli na častiljivi praznik Marijinega rojstva v procesiji na isti kraj, na katerem so brž potem začeli kopati temelj. Da, blagoslova božjega je treba h takemu važnemu, težavnemu in dragocenemu delu. Saj je delo le prazno brez blagoslova z nebes. In danes poje sv. cerkev, in tudi mi duhovniki smo popevali pri blagoslovljenju vogelnega kamena prelepi psalm 126: »Ako Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo, ki jo zidajo. Ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuva, ki je straži.« (Ps. 126, 1. 2). Da bode torej pričeto delo vspeh imelo, da bode Gospod hišo zidal, da bode On mesto varoval pred vsako nezgodo in nesrečo, zato smo se danes zbrali v procesiji, pa smo opravili molitve, smo poškopili z blagoslovljeno vodo ves prostor, o katerem bodo veljale za vso prihodnost svetopisemske besede: »O kako strašen je ta kraj. Tukaj ni družega, kakor hiša božja in vrata nebeška.« (Gen. 28, 17). In tudi vogelni kamen smo blagoslovili v namen, da bi bilo vse zidanje blagoslovljeno, da bi bilo Bogu ljubo in prijetno.

Globokega pomena je pred vsem molitev, katero sem molil, ko sem vlagal temeljni kamen. Govoril sem namreč besede: »V veri v Jezusa Kristusa polagamo ta vogelni kamen v temelj v imenu Očeta in Sina in svetega Duha, da cvete tukaj prava vera in strah božji in bratovska ljubezen; in da je ta kraj odločen molitvi in klicanju in hvaljenju imena istega Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki z Očetom in s sv. Duhom živi in kraljuje Bog na vekomaj vse veke.« Pomen te svete molitve, zlasti pa vsebino pristavka, da naj tukaj cvete prava vera, strah božji in pa bratovska ljubezen, to boste šele tekom mojega govora natanje spoznali in umeli.

Predragi farani! Vi nameravate zidati novo, prav lepo cerkev. Ta namera zaslu uje vso hvalo in pohvalo. »To delo je veliko; zakaj ne pripravlja se prebivališče človeku, temveč Bogu.« (I. Paral. 29, 1). Pa tudi Vi sami ste cerkev, ste tempelj, ne sicer od kamenja in lesa, marveč duhovni, božji tempelj ste. Zatorej gledite, da prenovite tudi to svetišče.  e je kdo svetišče, v katerem prebiva sv. Duh, je bolje za-nj, kakor ko bi bil sezidal zalo poddru nico sv. Barbare, ali ko bi bil celo postavil cerkev vseh cerkvá, d m sv. Petra v Rimu. »Ali ne veste, da ste tempelj božji, in da Duh božji v vas prebiva?  e pa kdo oskruni tempelj božji, vkončal ga bode Bog. Zakaj tempelj, ki ste vi, ta je svet.« (I. Kor. 3, 16. 17). Ravno o tem, kako je vidni, telesni tempelj podoben nevidnemu, duhovnemu svetišču, naj spregovorim kratko besedo Bogu v čast, Vam pa v pouk in v stalni spomin na današnjo slovesno blagoslovitev vogeljnika in njegovo vložitev v cerkveno podzidje.

Začnem pa v imenu tistega, v čegar imenu moramo začeti vse, kar hočemo dobro začeti, vspešno nadaljevati in srečno končati, to je v imenu Jezusa Kristusa, ki je »poglavitni vogeljni kamen, v katerem vsa stavba zgrajena raste v svet tempelj v Gospodu, v katerega ste tudi vi vzdani v prebivališče božje v Duhu.« (Efež. 2, 20—22). In kakor je Jezus Kristus obiskal hišo Cahejevo in jo je napolnil z božjim blagoslovom, tako naj obišče tudi kraj, ki smo ga danes posvetili, pa naj blagoslovi zidanje ter mu naj podeli On, ki je začetek in konec, dober začetek in srečen svršetek. Gospod, odpri ustnice moje, in moja usta bodo oznanjevala tvojo slavo!

V Gospodu pobožno ❖

❖ zbrani kristijani!

Kader moli sv. cerkev, kakor smo molili mi duhovniki danes pri blagoslovitvi podzidja in vogeljnika za novo farno cerkev: Veni creator Spiritus—Pridi vstvarnik sveti Duh, tedaj nas hoče ona spominjati sv. Duha ne le kot vstvarnika vesoljnega sveta, kot delavca v vidnih stvareh, temveč kot posvečevalca naših duš. Zato ga prosi nadalje: »Pridi sv. Duh vstvarnik, pa obišči duše svojih, in napolni s svojo milostjo srca, katera si vstvaril.« Zares, sv. Duh je stavitelj duhovnega tempelja, je zidavec naše duše. On jo posveti pri svetem krstu, pa jo potrdi pri sv. birni in jo povzdigne pri vseh drugih sv. zakramentih. Zato piše sv. apostol Pavel: »Ali ne veste, da so vaši udje tempelj svetega Duha, kateri je v vas, katerega imate od Boga, in da niste svoji? Zakaj kupljeni ste za drago ceno. Častite in nosite Boga v svojem telesu.« (I. Kor. 6, 19. 20).

Sv. Bernard klaravalski je enkrat na god cerkvenega posvečenja svojo pridigo začel tako le: »Kristijani, današnji god je tudi naš god, ker zadeva tudi nas; zakaj tudi mi smo duhovni

tempelji božji«. Pač prav primerno je govoril medeni učitelj cerkveni. Zakaj po sv. krstu smo bili posvečeni v žive tempelje božje, v katerih prebiva Bog sv. Duh. In to posvečenje pri sv. krstu se vrši skoro tako slovesno, kakor se opravlja posvetitev hiše božje ali cerkve iz kamenja, opeke in lesa. Kar se na cerkvenem zidovju godi vidno, kakor se bote prepričali, če včakate posvetitev nove cerkve, kar Vam vsem prav iskreno želim, to se godi v duši duhovno ali nevidno. Cerkveno posvečenje se vrši s škropljenjem z blagoslovljeno vodo, z zaznamovanjem s sv. križem, z maziljenjem in razsvetljenjem. In vse to se ponavlja duhovno v naših dušah pri sv. krstu. Zato je povsem opravičeno Pavlovo vprašanje do Korinčanov: »Ali ne veste, da ste tempelj božji, in da sv. Duh v vas prebiva? In tempelj, ki ste vi, ta je svet.« (I. Kor. 3, 16. 17). Sedaj umejemo tudi besede Kristusove: »Ako me kdo ljubi, bode moje besede izpolnjeval. In moj Oče ga bode ljubil, in bova k njemu prišla, in pri njem prebivala.« (Jan. 14, 23). Ker smo tempelj božji, zato govori božji Vzveličar: »Glej, Jaz stojim pri vratih in trkam. Ako kdo moj glas posluša in mi odpre vrata, vstopil bom k njemu in bom ž njim večerjal in on z menoj.« (Apok. 3, 20). Ker je krščeni človek tempelj sv. Duha, kaj čuda potem, da je sv. mučenec Leonida svojega sinka, poznejšega učnega Origena, ko so ga prinesli od krsta, poljubil na prsih, rekoč: »Zakaj ne bi čislal te palače sv. Duha!« In ko so sv. devico Lucijo vjeli in hoteli odpeljati na nesramen kraj, da bi ji oskrunili deviško telo, klicala je glasno: »Jaz sem tempelj sv. Duha, ne oskrunjajte tega svetišča!«

1. Sedaj pa prispodobimo, kristijani predragi, vidni tempelj nevidnemu, prispodobimo duhovni tempelj telesnemu tempelju. Vi bote sedaj zidali novo cerkev. Začeli bote s fundamentom ali temeljem, in bote postavili prav močen in trden zid, ki bode obkroževal ves notranji prostor in bode nosil vse poslopje. Moč in krep-

kost cerkve bo odvisna od moči in krepkosti podzidja. Čim močnejši bode temeljni zid, tem močneje bode stala cerkev stoletja in stoletja. Moder mož, pravi sv. Pismo, zida svojo hišo na skalo. In če se ulije ploha, in pridejo vode, in pihajo vetrovi in se vprejo v hišo, ne pade ta, ker je postavljena na skalo. (Mat. 7, 24. 25). Zares, temelj za Vašo novo hišo božjo je, kolikor smo danes sami videli, prav močen in držen.

Toda kaj je pri duhovnem tempelju temelj in zid, ki nosi in vzdržuje vso duhovno stavbo? To je živa sveta vera. Vera v troedinega Boga in v nauke sv. katoliške cerkve je podlaga krščanskemu življenju. »Brez vere je nemogoče Bogu dopadati. Zakaj kdor hoče k Bogu pristopiti, mora verovati, da je, in da je tistim, ki ga iščejo, plačnik.« (Hebr. 11, 6). Kolikega pomena je sv. vera za kristijana, opisuje sv. apostol Pavel v znamenitem ednajstem in deloma tudi v dvanajstem poglavju svojega duhovitega lista do Hebrejcev. Tu hvali in slavi živo vero svetih očakov, kakor Abelja, Henoha, Noeta, Abrahama, Izaka, Jakoba, Jožefa, potem Mozesa, Gedeona, Baraka, Davida, Samuela in drugih pravičnikov, »ki so v veri premagovali kraljestva, delali pravico, dobivali obljube, levom mašili žrela, ki so moč ognja topili, osti meča vthajali, v boleznih ozdravljali, junaki v boju postajali. Drugi pa so bili mučeni, so izkušali zasramovanje in bičanje, vezi in ječe. Bili so kamenjani, žagani, z mečem morjeni, hodili so v ovčjih in v kozjih kožah, v potrebi, v stiskah in težavah, svet jih ni bil vreden; tavalii so po puščavah in gorah in brlogih in podzemeljskih jamah. (Hebr. 11, 33—38). Vrzimo torej tudi mi raz sebe vsako breme in vsaki greh in bijmo stanovitno naloženo nam borbo.« (Hebr. 12, 1). Pravični živi iz vere. (Hebr. 10, 38). Stojmo torej trdno in črstvo v veri! (I. Kor. 16, 13). Tako sv. Pavel. Sedaj menda umejete globoki pomen sv. vere. Sedaj menda sprevidite, zakaj sem pri blagoslovitvi in vložitvi vogeljnega kamena molil in prosil Boga, naj bi na tem svetem mestu cvetla prava vera.

Pa preljubi moji poslušalci, vera ne sme biti mrtva, ona mora biti živa, ona se mora kazati v dobrih delih. Živa mora biti, to pomenja, mi moramo živeti tako, kakor ona zapoveduje. »Kaj pomaga, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima. Vera ga vendar rešiti ne more ... Kakor je namreč telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva.« (Jak. 2, 14. 26). O kaj premore vse sv. vera, kader nas prešine in napolni! Božji Vzveličar Jezus Kristus, ki je temelj, da drugega nihčér ne more položiti (I. Kor. 3, 11), je navadno rekel bolniku, katerega je ozdravil: »Vera tvoja ti je pomagala.« (Mat. 9, 22). In prvak evangelistov sv. Janez je opisal mogočnost sv. vere, ko je dejal: »Zmaga pa, ki premaga svet, to je naša vera.« (I. Jan. 5, 4). In preizvrstni tolmač božjih skrivnostij sv. apostol Pavel je označil posvečevalno moč sv. vere, ko je pisal Kološanom, češ, da nas dela Kristus svete, neomadežane in negrajivne pred seboj, če le ostanemo v veri v temeljeni. (Kol. 1, 22, 23). Sedaj bote imeli lepo priložnost, kazati svojo vero v dejanjih, ko bote pomagali zidati hram božji. Eden tako, drugi drugače. To zidanje bode nedvomno pripomoglo veliko, da se v fari vzbudi, da se pomnoži in vkrepi versko življenje. Saj se to povsodi dogaja, kjer zidajo cerkve. Zatorej pa se z veseljem in z druženiimi močmi lotite vzvišenega dela. Če bodete skrbno pomagali staviti vidni tempelj, bodete tudi svoje nevidne tempelje, svoje duše, bogatili z dobrimi deli in jih bodete okrasili v vredna prebivališča Boga sv. Duha.

2. Pa hitimo dalje v premišljevanju svojega predmeta. Poleg obzidja je zvonaj cerkve najbolj znamenit stolp ali zvonik, ki se kviško proti oblakom vzdiga in vpenja, kakor bi se hotel neba dotekniti in skozi obnebe prodreti v sama nebesa. Podoben stolp se mora zgraditi tudi v duhovnem tempelju. In kaj je to? To je krščansko upanje. Ta božja čednost povzdigne človeka nad zemljo in ga zanese v višine, da govori s svetim Pavlom: Naše življenje je v nebesih. (Filiplj. 3,

20). Upanje tolaži kristijana v vseh nadlogah in težavah, ker mu kaže plačilo v raj. Upanje tolaži tudi pri grobu in še daleč tje čez grob, ker nam kaže zoro, označujočo večno veseli dan.

Čim višji in vzornejši ko je zvonik, tem lepša je cerkev. Čim večje je upanje, tem svetejše in popolnejše je tudi naše življenje. Zakaj čimbolj mislimo na nebesa, tembolj hrepenimo po njih, tem zvesteje služimo Bogu, tem mirneje prenašamo stiske in težkoče, vedoč, da posvetne težave niso v nobeni primeri s sladkostmi, ki nas čakajo v nebesih. Bodite torej, predragi v Gospodu, stanovitni v upanju, bodite neomahljivi in nepremični v tej božji čednosti. Neomejene zaupnosti bode treba pri stavljenju nove cerkve. Vaš preblagi dušni pastir so doslej že pokazali, da imajo toli krepko zaupanje v Boga in v njegovo pomoč, da jih prav nič ne straši pri velevažnem delu, katero so v svojem duhu že zdavna izvršili. Doslej jim to trdno upanje ni bilo v nečast, pač pa v čast, ker pravo upanje nikoli ne osramoti (Rimlj. 5, 5), in ko bi bilo tudi proti upanju. (Rimlj. 4, 18). Gospod župnik se niso vstrašili nobenih ugovorov, nobenih nasprotovanj, nobenih sitnob in ovir pri nabiranju denarnih pripomočkov za novo cerkev. In nabrali so jih nepričakovano mnogo. Gotovo so se večkrat spominjali evangeljskih besed: »Kdo, ki hoče zidati stolp, ne sede poprej in ne preračuni stroškov, ali ima dosti, da ga dovrši. To pa zato, da bi se mu, kader postavi dno in ne more dokončati, ne jeli vsi, kateri vidijo, posmehovati, govoreč: Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dozidati.« (Luk. 14, 28—30). Pač ne dvomim, da bodo čez leta dni tisti, ki bodo zagledali novo stavbo, se jeli čuditi in hvaliti stavitelja, rekoč: Ta mož je začel zidati in je mogel dozidati. Da, kdor zaupa in zida na Boga, zida na skalo. Bodi zatorej tudi Vaše upanje neomajano, in Bog sam bode zidal cerkev.

O koliko premore stanovitno zanašanje na pomoč božjo! Morebiti Vam, preljubi, ni neznano, da zidamo v

Mariboru veličastno cerkev na čast Mariji, materi milosti. Pravzaprav je že dozidana. Toda odkod se je jemal potrební denar? Mislíte, da je bil v kaki zakladnici nakopičen. Ne. Zakladnica, iz katere so zajemali župnik in župljani, to je bilo trdno zaupanje v božjo pomoč, v Marijino podporo, v darežljivost milosrčnih kristijanov, je bilo skrbno zajemanje iz bogatega vira božje previdnosti z molitvami, z daritvami sv. meš in z raznimi pobožnostmi, kakor je bila zakladnica tudi blažena edinost in složnost ter marljivost in trud pobožnih vernikov. Glejte, to je bil ves bogati zaklad. In kaj se je doseglo v kratkem času? Danes teden sem blagoslovil za oba krasna zvonika pet zvonov, kateri veljajo nad osemnajst tisoč goldinarjev, ki so povečem že plačani. Bog je obudil dobrotnike in jim je ganil srca, da so darovali obilo. Neka blaga udovala je podarila šest tisoč goldinarjev za veliki zvon, ki pa stane devet tisočakov. Ostalo so vložili drugi blagodušni dobrotniki. Tretji zvon so kupile device, pa je še preostalo tisoč goldinarjev. Peti zvon je pripravila neka pobožna devica, katere darežljivost za cerkvene potrebe je nepotekljava. — Blaženega dela se je vse vdeleževalo: gospôda in negospôda. Pomagali so možje in žene, dekleta in mladeniči, mladi in stari, bogati in revni. Podpirali so podjetje meščani in okoličani, duhovniki in neduhovniki, redovniki in redovnice. Semtertje so nosili gospodje in so nosile gospe in gospodične kamenje, opeko, vodo in druge za stavbo potrebne reči. Kdo pač dopove, kaj premore dobra volja, kaj doseže navdušenost za sveto stvar!

Prebivalci Videmske fare pri Brežicah so imeli prav ozko in nizko cerkev, da še skoro polovica vernikov ni našla ob nedeljah in praznikih prostora v njej. Bila je tudi vlažna in mokrotna, da je cerkvena oprava kmalu splesnela. Ko sem prilično obiskal staroslavno duhovnijo, sem nagovarjal dobre farane, naj poderejo cerkvico in novo postavijo, Bog jim bode gotovo pomagal pri neizogibno potrebnem delu. Pa reklo se mi je in sicer po vsej pravici, da so duhovljani prerevni, ker jim ne

rodijo vinske gorice, in tudi živina nima cene, poljski pridelki so pa tako pičli. Toda Bog je še vedno vse-mogočen in vsedober, in lahko pomaga na raznotere načine. Vrli gospod župnik Janez Novak so se neki dan pri meni v Mariboru močno solzili, videč ogromne težave, katere bi si naložili na rame z zidanjem nove farne cerkve. Jaz sem jih tolažil in spodbujal, naj le zaupno in pogumno začnejo toli potrebno stavitev, ki pač ne bode pogrešala božje pomoči in božjega blagoslova, česar nobeno dobro podvzetje ne pogreša. Blagi mož so se vdali, pa so jeli zidati, in božja pomoč je bila ž njimi. Plemenita in blagodušna gospa Jozefina Hočevar iz krškega mesta je vložila prvi zidni kamen, ko je darovala deset tisoč goldinarjev za novo hišo božjo. Danes je že dovršena prekrasna farna cerkev, kateri ni primere ne blizu in ne daleč. Vse se je izredno dobro obneslo; in nesreča se ni pripetila nobena, ker je Bog svojo roko držal nad stavbo, ker je njegovo oko bedelo nad mestom tako, da niso zastonj stražili, ki so stražili. Pač, ena nesreča se je prigodila in žal nepopravljiva, ker so namreč sedemdesetletni gospod župnik umrli, ko so ravnokar bili dozidali cerkev, ki ostane sedaj njihov najlepši spominik. Ko sem jih v boleznih obiskal in vprašal, kako so zadovoljni z napredkom, odgovorili so mi med glasnim jokom, da ne smejo med delavce iti, ker bi se sicer morali vedno solziti, ko vidijo, kako radi pomagajo župljani pri delu. Saj so celo najpriletnejše ženice nosile kamenje na stavišče. Da, kdor v Boga stavlja upanje svoje, zida na skalo in ne na pesek.

Poznate, ljubi moji farani, prijazne Griže pri Žalcu? Tam so v malo letih postavili farno cerkev, ki je stala nad sedemnajst tisoč goldinarjev. To pa še podvzetnemu gospodu župniku in njihovim blagosrčnim farnikom ni zadoščevalo. Na prijetnem in prijaznem hribcu so postavili še drugo prelepo svetišče, prvo večo cerkev v naši škofiji, posvečeno lurški Materi božji. Dne 3. julija 1894 sem slovesno blagoslovil in posvetil to hišo božjo na čast in v slavo Oni, ki se imenuje hiša zlata in vrata nebeška. Vem, da prebivalci grižke fare ne

tožujejo o kaki zgubi ali škodi pri teh podjetjih, pač pa smejo govoriti o dobičku in blagoslovu, ki so si ga pridobili za se in za svoje potomce. Ni svetейše in dražе reči za katoliškega kristijana na svetu, kakor je čedna in lična cerkev, v kateri prebiva ljubljени Vzveličar in kjer deli nebeške milosti in dobrote svojim častilcem. Neizmerno več je v novi zavezi cerkev za kristijane, kakor je bil v starem zakonu sveti šotor ali tempelj jeruzalemski za Izraelce. Farna cerkev je očetovska hiša vseh faranov. V njej se rodijo v otroke božje. V njej spoznavajo, da imajo vsi enega Očeta nebeškega, enega brata in odrešenika Jezusa Kristusa, enega posvečevalca sv. Duha, eno duhovno mater Marijo prečisto devico. V njej se kot udje sprejmejo v veliko družino sveto Cerkev, v občestvo svetnikov. V njej postanejo brati in sestre med seboj. V njej dobivajo nauke in milosti za bogoljubno življenje, in s tem si pridobé pravico do dedščine v nebeškem kraljestvu. Da, nobena hiša na svetu ni tolike vrednosti, ni tolike važnosti za kristijana, kakor je hiša božja, sveta cerkev.

Pa bodi dovolj vzgledov za tolažilno resnico, da pravo zaupanje in zanašanje na božjo pomoč nikoli ne osramoti človeka, ki deluje po svojih močeh z božjo milostjo. Seveda, brez križev ne bode Vaše nameravano delo. Pa kje jih ni? Kakor ste zapazili, stoji danes velik križ na sredi stavišča, katero smo blagoslovili. Ta križ pomenja križe, ki jih bo prizadevala zidava nove cerkve mnogoterim ljudem. Toda ta križ bode kmalu povišan na vrh zvonika, in tam, kjer on danes stoji, bode v kratkem stal veliki altar, in takrat bodo tudi zidavcem vzeti z ram težki križi. Vdeležujte se torej težav, da bote svojedobno deležni tudi blagoslova in plačila. »Ljubi moji bratje, bodite stanovitni, neomahljivi, obilni vselej **v delu Gospodovem**, vedoč, da vaš trud ni prazen v Gospodu.« (I. Kor. 15, 58).

3. Preljubi moji poslušalci! Doslej smo najimenitnejše dele zvunaj cerkve ogledovali in smo jih prisposodobili z

duhovnim tempeljem. Sedaj pa stopimo v cerkev in vprašajmo, kaj pa je tu v notranjščini poglavitna reč? Najpotrebnejša priprava v notranji cerkvi je altar. Brez altarja bi ne bila cerkev katoliška, bi ne bila hiša božja. Altar je bistveni notranji del. Vse drugo je le bolj oprava in olepšava, še celó prižnica in krstni kamen in svete podobe niso neobhodno potrebne, medtem ko altar moraš imeti. Kaj pa je v duhovnem tempelju altar? To je ljubezen do Boga in do bližnjega. Glejte, iz ljubezni do svojega nebeškega Očeta in do nas ubogih grešnikov je včlovečeni Sin božji, Jezus Kristus, trpel in umrl, je na gori Kalvariji opravil krvavo daritev presvete meše. Ta najsvetejša daritev se sedaj nekrvavo ponavlja na altarih katoliških cerkvá. Iz gole ljubezni do nas prebiva Jezus neprestano na altarju v tabernakelju, in se nam daje v dušno hrano pri svetem obhajilu.

Da, Bog je ljubezen. (I. Jan. 4, 16). In kjer je ljubezen doma, tam prebiva tudi On. Zatorej pa, ako hočeš predragi kristijan biti tempelj božji, moraš ljubiti Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje misli; svojega bližnjega pa, kakor samega sebe. Krščanska ljubezen mora biti močna podstava tvojemu življenju, kakor opominja sv. apostol Pavel Efežane, naj se vtemeljijo in vkoreninijo v ljubezni, in charitate fundati et radicati. (Efež. 3, 17). Katero ljubezen je mislil s tem slavni apostol, to je povedal v svojem prvem listu do Korinčanov, ko je zapel v trinajstem poglavju prelepo hvalnico o sveti ljubezni, rekoč: »Ko bi človeške jezike govoril in angeljske, a ljubezni ne bi imel, bil bi brneč bron in zvenčeč škrobotec. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti in vsako znanje; in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, a ljubezni ne bi imel, nič nisem. In ko bi na kosce razdajal v živež ubogim vse, kar imam, in ko bi dal svoje telo, da se sežgem, a ljubezni ne bi imel, nič mi ne koristi. Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ljubezen ni zavistna, ljubezen se ne hvali in ne napihuje. Ona se ne vede nespodobno, ne išče svojega, ne jezi se, ne misli hudega. Ne raduje se krivici, pa raduje se resnici. Ona

vse potrpi, vse veruje, vse prenese. Ljubezen nikoli ne preneha; bodi si preroštva, nehala bodo, bodi si jeziki, umolknili bodo, bodi si znanje, nehalo bode . . . Ostaje pa vera, upanje, ljubezen, to troje, največa od njih pa je ljubezen.« (I. Kor. 13, 1—13).

Iz teh apostolskih besed posnamemo prav lahko, da mora biti naša ljubezen požrtvovalna, da se mora kazati v dobrih delih in v zaslužnih dejanjih. »Otročiči moji, opominja apostol ljubezni sv. Janez, ne ljubite z besedo, ne z jezikom, temveč v dejanju in v resnici.« (I. Jan. 3, 18). Delavna bodi tudi Vaša ljubezen, predragi Čadramčani! Sedaj bote imeli ugodno priložnost, kazati to vzveličavno čednost. Vsakdo izmed Vas zamore pomagati pri zidanju nove župnijske cerkve. Pomore lahko ali z ročnim delom ali z milošnjo ali vsaj z molitvijo, katera ni najzadnja pripomoč pri takem delu. Charitas aedificat. (I. Kor. 8, 1). Ljubezen zidaj! V cerkvi pred tabernakeljem gori večna luč v znamenje, da je Jezus luč sveta in da neprenehoma čuje nad Vami. Bodite tudi Vi žarna luč. Delajte dobro, da bode videl svet Vaša dobra dela in da bode slavil in hvalil Boga, ki je v nebesih. Naj cvete tukaj, kakor sem molil pri posvetitvi vogeljnika, bratovska ljubezen, katera je potrpljiva in dobrotljiva, katera vse veruje, vse prenese in vse premore.

4. Konečno je potreba, da krije cerkveno poslopje močna, zanesljiva streha. Streha brani in varuje cerkev deža, snega, hude burje, sploh vremenske škode. Streha skrbi, da je v cerkvi vse mirno in tiho, kakor se spodobi za sveti kraj. Tudi čez našo dušo mora biti streha razpeta, in to je strah božji, kakor smo molili pri posvetitvi vogeljnika, ut vigeat in hoc loco timor Dei, naj se nahaja na tem mestu strah božji. Ako je strah božji duši streha, ako on dušo krije, tedaj se ona obvaruje greha, strastij, skušnjav, pa zauživa mir, veselje in zadovoljnost. Strah božji je začetek modrosti in pobožno spoznanje. (Sir. 1, 16. 17). Zato naj kraljuje v Vaših srcih, pa naj vlada v Vaših

hišah, ki bodo potem dolgo stale in krepko. O vsakem izmed Vas, o vsaki družini in o vsaki hiši, da, o celi fari naj velja božji glas, ki ga je slišal sv. apostol Janez, ko je v zamaknjenosti videl sveto mesto, novi Jeruzalem, priti z neba od Boga, pripravljeno kakor nevesta, ki je ozaljšana za svojega ženina: »Glej, šotor božji med ljudmi; in prebival bode Bog ž njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo, in On sam, njihov Bog, bode ž njimi.« (Apok. 21, 2—4). Kakor bode kraj, ki smo ga danes blagoslovili, strašen za vso prihodnost, ker bo na njem stala hiša božja, hiša molitve, enako bodite tudi Vi božjega strahu polno svetišče, ki je, kakor smo molili pri posvetitvi vogeljnika, odločeno molitvi in klicanju in hvaljenju našega Gospoda Jezusa Kristusa!

5. V Gospodu ljubljene kristijani! Vam pač gotovo dopada lepa cerkev. Vsi radi zahajate v čisto, znažno, vkusno postavljeno hišo božjo. Ali morda ni vsakdo izmed Vas vesel mične in vabljive cerkve sv. Barbare, v katero sem tudi jaz kot deček rad zahajal in v kateri sem nekako opravil prvo cerkveno službo, ko sem držal škropilnik, iz katerega so duhovnik škropili procesijo, došlo v križevem tednu v prijazno cerkev. O vsaki krasni cerkvi bi človek pel s kraljem Davidom: »Kako ljubo mi je svetišče tvoje, Gospod vojnih trum! Moja duša hrepeni in koprne po vežah Gospodovih. Moje srce in moje meso se veseli v živem Bogu. Blagor jim, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod, vekomaj in vekomaj te bodo hvalili. Boljši je eden dan v tvojih preddvorih, kakor tisoč drugje. Izvolil sem, zaničevan biti v hiši svojega Gospoda, kakor bi stanoval v šotorih grešnikov. Ker usmiljenje in resnico ljubi Bog, milost in slavo daje Gospod. Dobrot ne bode kratil tistim, ki živé nedolžno. Gospod vojnih trum, blagor mu, kdor zaupa v tebe.« (Ps. 83, 2 nsl). Pa kakor dopada lep zvanjani tempelj, slično ugaja čista, brezmadežna duša Bogu in ljudem. Zato varujte

te tempelje božje in branite je pred oskrumbo, da jih ne zapusti sv. Duh in je zasede hudobni duh. Bodite sv. tempelj, v katerem molite Očeta nebeškega v duhu in resnici (Jan. 4, 24), v katerem mu služite v svetosti in pravičnosti vse svoje žive dni. (Luk. 1, 75).

Ker poznam Vašo globoko vernost in pobožnost, kristijani predragi, zato vem, da Vas hudo v srcu zaboli, kader slišite, da so hudobne roke kje kako hišo božjo oskrunile, da so jo dragocenosti oplenile, morebiti celo podrle, kakor so v šestnajstem stoletju krivoverniki podirali katoliške cerkve, altarje, so lamali svete podobe, odpirali tabernakelje in svete hostije onečaščevali. Denimo, da greste na praznik sv. Barbare na divni griček, kjer stoji vkusno prenovljena cerkev, posvečena tej mogočni devici in mučnici. Pa glej, ko pridete do cerkve, zapazite, da so vhodna vrata vlomljena, in ko vstopite, zagledate, da so altarji podrti, svete podobe zlomljene, stene razkopane, sploh da je vsa cerkev poškodovana. Ali bi Vas pri tem pogledu ne spreletela groza in ne zgrabila žalost in sveta jeza, tako da bi klicali maščevanje z nebes nad oskrunjevalca posvečene cerkve. In kdo bi Vam zameril to!

Toda, ljubi moji kristijani, kaj je mrtev tempelj od kamena in lesa nasproti živemu tempelju, neumrljivi duši? Ta tempelj je svet, pravi sv. apostol, in to ste vi. Kako grozna hudobija mora pač biti, ako se oskruni tempelj sv. Duha, ako se duša omadežuje, ako se ona oropa svatovskega oblačila milosti, pa se v last da napuhu, lakomnosti, nečistosti, zavisti, požrešnosti, jezi. Podrt je sedaj zid žive sv. vere, porušen je stolp krščanskega upanja, uničen je altar krščanske ljubezni in sesuta je streha strahú božjega. Bog je zapustil svoje bivališče. Zakaj »kakošno družbo ima Kristus z belijalom? Kakošno zvezo ima tempelj božji z maliki? Vi ste namreč tempelj živega Boga, kakor govori Gospod: Pri njih bom prebival in med njimi bom hodil in bodem njihov Bog, in onibodo

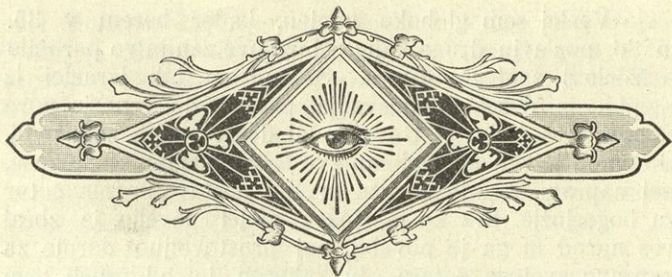
moje ljudstvo.« (II. Kor. 6, 15. 16). Če Bog dušo zapusti s svojimi milostmi, postane prazna, pa oslabi in omaga, ker nima zaslombe v živi veri, katero zanemarja; nima podpore v svetem upanju, ker gleda le na minljive reči; nima moči v božji ljubezni, ker je vdana ničemurnostim tega sveta. Čuječnosti in sramožljivosti ni več; odkrita je streha strahú božjega, in v dušo imajo prost pristop hudobije in skušnjave. Tu se vresniči svetopisemski pregovor: *Domus impiorum deletur, tabernacula vero iustorum germinabunt.* Hiša brezbožnih bode razrušena, prebivališča pravičnih pa bodo zelenela. (Pregov. 14, 11).

Gorjé človeku, kateri oskruni tempelj božji; vkončal in pogubil ga bode Bog, piše sv. apostol Pavel. Skrbite preljubi moji, da Vas ne zadene to strašno gorjé. Saj veste, kako je sicer mili in ljubeznivi Jezus kaznoval tiste, ki so oskrunjevali tempelj jeruzalemski. Naredil je kakor bič iz vrvic (Jan. 2, 15), pa je šel v tempelj in je začel izganjati iste, ki so v njem prodajali in kupovali. In jim je rekel: Pisano je: Moja hiša je hiša molitve, vi pa ste jo storili jama razbojnikov. (Luk. 19, 45. 46). Če je božji Vzveličar našibal jude, ki so telesni tempelj skrunili, kako bode šele kaznoval kristijane, ki oskrunjajo in kvarijo duhovne tempelje. Zato pa živite, ljubi kristijani, verno in pobožno. Opravljajte v svoji duhovni hiši, v duši, darove pokore, zatajevanja, molitve in drugih čednostij. Darujte na altarju svojega srca Bogu čisto vest, neomejeno pokorščino in gorečo ljubezen. Ne dajajte slabih vzgledov bližnjemu, da ga ne pohujšate, da mu ne oskrunite duše, katero je rešil in odkupil Jezus Kristus s svojo predrago krvjo. »Popustite, kakor opominja sv. Peter, vso hudobijo in vso zvijačo, pa hinavščine in zavisti in vsa obrekovanja... Ko ste pristopili k njemu, živemu kamenu, od ljudij sicer zavrženemu, od Boga pa izvoljenemu in češčenemu, ste tudi vi kakor živi kameni na-nj zidani, ste duhovna hiša, sveto duhovništvo, da darujete

duhovne daritve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu. Zatorej pravi Pismo: Glej, na Sionu postavim največi vogeljnikamen, izvoljen in drag, in kdor veruje v njega, ne bo osramočen. Vam torej, verujočim, je k časti, njim pa, kateri ne verujejo, je kamen, ki so ga zavrgli zidavci, in je postal poglavitni vogeljnik in kamen spotike in skala pohujšanja tem, kateri sespotikajo nad besedo in ne verujejo, v kar so vendar poklicani. Vi pa ste izvoljen rod, kraljevo duhovništvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da oznanjujete kreposti tistega, ki vas je iz teme poklical k svoji prečudni svetlobi; kateri nekdanj niste bili njegovo ljudstvo, sedaj pa ste ljudstvo božje; kateri niste usmiljenja dôsegli, sedaj pa ste usmiljenje dosegli... Bili ste kakor izgubljene ovce, sedaj pa ste se obrnili k pastirju in škofu svojih duš«. (I. Petr. 2, 1. 4-10. 25).

Preljubi v Gospodu!

Ob koncu svojega govora Vas še naj opomnim na to, kar mi vелеvajo sveti obredi. Po dovršeni blagoslovitvi vogeljnega kamena pravi namreč obrednik; naj škof povabijo vernike, da po svojih močeh pripomorejo k zidanju cerkve. Exhortatur populum ad contribuendum pro structura ecclesiae. Mnogoteri izmed Vas so udje društva za zidanje nove farne cerkve v Čadramu, katero je bilo od mojega preblagega prednika rajnega knezoškofa Jakoba Maksimilijana dne 7. januarija 1885 potrjeno in po visoki c. kr. namestniji v Gradcu dne 5. februarija tistega leta dovoljeno, in so kot društveniki v sveti namen že mnogo darovali, za kar jim danes izrekam svojo višepastirsko zahvalo in pohvalo. Drugi pa še bodo žrtvovali. In tako bodete vsi koristili sebi. Zakaj kdor daruje cerkvi, posojuje Bogu, ki je najvestnejši povračnik. Kdor pomaga, postaviti Jezusu dostojno prebivališče na zemlji, on si kupi pravico do sedeža v nebesih.

Vselej sem globoko ganjen, kader berem v 35. in 36. poglavju druge knjige Mozesove zanimivo poročilo o izdelavi svetega šatora. Srečno so bili Izraelci iz Egipta, iz dežele hlapčevanja, prispeli do vznožja gore Sinajske, kjer jim je Gospod dal deset božjih zapovedij. Ob enem je veleval svojemu zvestemu služabniku Mozesu, naj napravi škrinjo zaveze in naj postavi krasen šotor za bogoslužje. Brž ko je Mozes prejel povelje, je zbral ves narod in ga je povabil, naj prostovoljno daruje za napravo svetega šatora. In kakošen je bil vspeh tega povabila? Ganljivo poroča o tem sv. pisatelj, rekoč: »Tedaj je šla vsa množica Izraelovih otrok izpred Mozesu, in je prinašala s prav voljnim in pobožnim srcem prvine Gospodu v dar, da bi se napravil šotor zaveze. Karkoli se je potrebovalo za službo božjo in za sveta oblačila, podelili so možje in žene: ročnih pripetnic in uhanov, prstanov in zapestnic; pa tudi razna zlata posoda je bila odločena Gospodu v dar. In ako je kdo imel višnjeve in temnorudeče volne, dvakrat barvanega škrlata, tančice iz kozjih dlak, iz rudečkastih ovnovih kož in modrih kož, zlata, srebra in brona, akacijinega lesa, to so darovali Gospodu v poljubno porabo. Pa tudi žene, ki so znale šivati, so dale, kar so naredile iz višnjeve in temnorudeče volne in dvakrat barvanega škrlata ter iz tančice in kozje dlake. Vse to so prostovoljno dale. In knezi so prinesli onihovih kamenov in drugih dragih kamenov za naramnik in za naprsnik, in dišav in olja za napravo svetilnic in za naredbo mazila in prijetno dišečih kadil. Vsi možje in žene so s pobožnim srcem nosile darove, da bi izvršili delo, katero je zapovedal Gospod po Mozesu. Vsi otroci Izraelovi so žrtvovali prostovoljnih darov Gospodu.« (Eks. 35, 20—29).

Mozes je poklical može, katerim je dal Gospod modrost in znanost, da so umeli delati, česar je bilo treba za svetišče in kar je bil naročil Gospod. Tem zvedenim možem je izročil vsa darila Izraelovih otrok. »Ko so pa bili le-ti pri delu, piše nadalje sv. poročevallec, je ljudstvo vsaki dan zjutraj donašalo prostovoljnih darov. Zatorej so bili umetniki primorani iti in

reči Mozesu: Ljudstvo več prinaša, kakor je potreba. Tedaj je Mozes ukazal, oklicati po oznanjevalcu: Ne možki ne ženska naj nič več ne nosi k izdelavi svetišča. In tako so nehali darovati, ker je bilo darov dovolj in še preobilo.« (Eks. 36, 3—7). V kratkem so dovršili imenitno delo. In ko je bilo vse dokončano, je oblak pokrtil šotor zaveze, in veličastvo Gospodovo ga je napolnilo. (Eks. 40, 31. 32).

Ljubi moji kristijani! Izraelci so radi več, kakor je trebalo, darovali za napravo šotora, ki je bil le slaba predpodoba, je bil samo le senca naših cerkvá, v katerih prebiva sam božji postavodajalec, in je v njih Sin božji Jezus Kristus resnično, gotovo in bistveno pričujoč. Koliko več mora torej vredno in bolje biti, če darujemo za napravo ali za popravo katoliških cerkvá, teh pravih hiš božjih. Če je Bog radovoljne darove za šotor stare zaveze bogato poplačal Izraelcem, kako bo šele povrnil prineske za svetišča nove zaveze! Preroške besede, katere je pobožni Tobija govoril o tistih, ki so po vrnitvi iz babilonske sužnosti pomagali vnovič zidati mesto Jeruzalem, te besede se bodo izpolnjevale tudi nad tistimi, ki bodo pomogli, zidati to cerkev. »Blagoslovljeni bodo, ki bodo pozidali tebe.« (Tob. 13, 18). Saj sem molil pri blagoslovitvi vogeljnika, proseč: »Blagoslovi Gospod ta kamen, in dodeli na klic tvojega presvetega imena, da bodo vsi, ki k zidanju te cerkve pripomorejo z dobrim namenom, dosegli zdravje na duši in na telesu.«

Z nepopisnim veseljem so zidali za kralja Salomona čudoviti tempelj v Jeruzalemu. (III. Kralj. 5. 6. in 7. pogl.). In Bog je slovesno obljubil, da bode njegovo ime, njegovo srce in njegovo oko vse dni v tem tempelju, to se pravi, da bode Gospod imel tamkaj odprto srce in čuječe oko za vsakega, ki bode tam molil. (III. Kralj. 9, 3). Pa kaj je jeruzalemski tempelj v primeri s katoliško cerkvijo? Je le kakor podoba v zrcalu. Pozneje je bil tempelj poškodovan od sovražnikov, ki so Izraelce

odgnali v sužnost. Po srečni vrnitvi so jeli judje zopet zidati in popravljati svetišče. Toda kmalu so popustili delo, češ, da si poprej hiše postavijo in druga opravila izvršijo. Zavoljo te malomarnosti jih je Gospod posvaril po preroku Hageju, rekoč: »Vzemite si k srcu svoja pota. Mnogo ste sejali, pa malo ste želi; jedli ste, pa se niste nasitili; pili ste, pa se niste napili; oblačili ste se, pa se niste zagreli. In kdor je dobil prislužek, vrgel ga je v razstrgano vrečo . . . Pričakovali ste obilo, in glej, bilo je malo; v hišo ste nosili, in Jaz sem tisto od-pihal. Zakaj? Zato, ker je moja hiša zapuščena, in ste vi hiteli sleharn k svoji hiši. Zategavoljo je nad vami zadržano nebo, da ne daje rose; in zadržana je zemlja, da ne daje sadu. In poklical sem sušo v deželo, na gore, na žito in vino, na olje in na vse, kar rodi zemlja, na ljudi in na živino in na vsako delo vaših rok.« (Hag. 1, 5—11).

Izraelci so ta resnobni opomin poslušali in so pričeli z vso vnemo zidati tempelj. In ko so dokončali sveto delo, govoril jim je Gospod zopet po preroku Hageju, rekoč: »Pomislite, kako je bilo, poprej ko se je kamen na kamen polagal v tempelju Gospodovem. Kako ste pristopili h kopi žita za dvajset meric, pa bilo jih je le deset; in ste prišli k tlačivnici, da bi oželi iz grozdja petdeset vrčev, pa bilo jih je le dvajsti. Udaril sem s smodom, z rjo in s točo vsa dela vaših rok . . . Vze-mite si k srcu od tega dneva in v prihodnje . . . od dneva ko je bil vložen temelj za tempelj Gospodov. Mar li seme že klije? Tudi trta in smokev in granata in oljka še ne cvetó. Pa od tega dneva bom blagoslovil to.« (Hag. 2, 16—20). Žito še tedaj ni zelenelo, trta in drevje še ni brsti poganjalo, in vendar je Bog že naprej obljubil, češ, da bode vse bogato blagoslovil, ker so spo-dobno popravili tempelj.

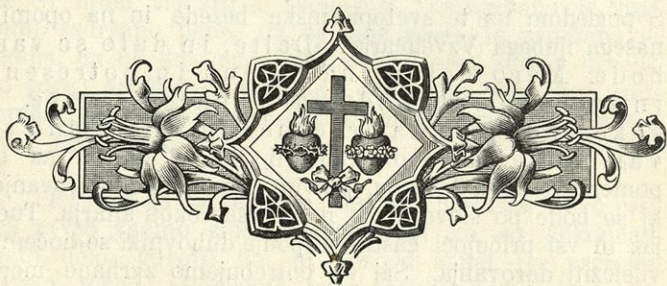
Preljubi kristijani! Vsemogočnost božja ni oslabela in ni omagala od dnevov Hagejevih. Roka božje dobrot-ljivosti in pravičnosti ni prikrajšana od tedaj, da bi ne poplačala verno darov, katere ste že ali še bote podarili

v čast božjo za zidanje nove cerkve. »Daruj veselih očij po svojem premoženju, veli sv. Duh, zakaj Gospod je vračnik; On ti bo sedmerno povrnil.« (Ekli. 35, 12. 13). »Moje je srebro, moje je zlato.« (Hag. 2, 9). »Daj milošnjo po svojem premoženju. Kakor moreš, tako bodi usmiljen. Imaš mnogo, daj bogato, imaš malo, daj malo, pa tudi to z dobrega namena. Zakaj dobro plačilo si nabiraš na pot sile; ker milošnja daje veliko zaupanje pred najvišjim Bogom njemu, ki jo deli.« (Tob. 4, 7—11). S pogledom na te svetopisemske besede in na opomin našega ljubega Vzveličarja: »Dajte, in dalo se vam bode. Mero dobro, natlačeno in potreseno in zvrhano vam bodo dali v naročje vaše. S kakoršno mero namreč merite, s takošno se vam bode merilo« (Luk. 6, 38), z ozirom na ta pomenljivi izrek Jezusov, pravim, sem oznanil darovanje, ki se bode po slovesni sv. meši vršilo okoli altarja. Tudi jaz in vsi pričujoči častiti gospodje duhovniki se hočemo vdeležiti darovanja. Saj vsi potrebujemo zvrhane mere božjih darov. — Z druženiimi močmi bode te srečno dovršili stavbo, ki bode koristila rodom in rodom, ki Vam bode še na čast in v hvalo, ko bode že zdavna večerni veter hlidel preko Vaših grobov, ko bode že trava rastla tam. Ravnajte se po mojih višepastirskih opominih in nasvetih, in kmalu bode te smeli veselo klicati: Dopolnjeno je!

Sklepna moja beseda pa bodi prelepa molitev, katero je sv. Avguštín rad in pogosto molil: »O Bog, ki si me ne po mojem zasluženju temveč po svojem usmiljenju pri svetem krstu posvetil v svoj tempelj, dodeli mi, prosim te, da bi vedno bil čist in svet tempelj. Očisti ta tempelj vseh madežev, okrasi ga s čednostmi, prijetnimi tebi, in ne dopusti, da bi v tem tvojem prebivališču kaj bilo, kar bi žalilo oči tvojega veličanstva. Dodeli slednjič, da bom kakor živi kamen, katerega so težave

in nadloge tega sveta zadostno sklesale in
vgladile, enkrat vzidan v zidovje nebeškega
Jeruzalema. Amen.«

2. 4/1994. 12 (Lachram)

